

Flavia Company narra una aventura sobre la construcció de la identitat

«L'illa de l'última veritat» és el relat de supervivència d'un naufrag

● **RAÚL MAIGI / Barcelona**
El doctor Matthew Prendel naufraga enmig de l'ocèà, atacat per uns pirates. Però sobreviu i es refugia en una illa deserta. Torna després de

cinc anys, taciturn i esquerp, però no és el mateix i no diu res del que li ha passat. Quan està a punt de morir, ho explica tot a la seva última parella. Flavia Company construeix a *L'illa*

de l'última veritat (Proa) un relat de supervivència, amb una reflexió de fons sobre la soledat, el sentit de la vida i, especialment, sobre la construcció de la identitat.

«No m'importa l'arribada a port, sinó la travessia, que és el més important», adverteix l'autora, sabedora que el lector es trobarà amb un epíleg sorprenent. *L'illa de l'última veritat* és el relat d'un moribund que transmet a la seva parella, Phoebe, la responsabilitat d'explicar la seva història, la que no s'ha atrevit a esmentar des que va tornar a casa, a Nova York. El doctor Prendel li explica com va anar l'atac dels pirates, en el qual va perdre dos amics, i com després de tres dies al mar, i contra tot pronòstic, va anar a parar a un petit illot, on un altre naufrag el va salvar.

La convivència a l'illa entre els dos homes és un dels pilars del relat, en el qual l'autora va més enllà de l'exotisme per fixar-se en el «viatge interior» del protagonista, per al qual «estar viu és seguir somniant, perquè els somnis ens fan ser nosaltres mateixos». L'estada a l'illa planteja situacions com ara la soledat, la incomunicació o l'absurditat dels estressos del primer món vistos des de la perspectiva d'un individu que vol sobreviure en una illa deserta i per al qual aconseguir un llibre pot arribar a ser el bé més precuat. «L'ésser humà torna als orígens quan es veu despullat de tot», diu l'escriptora. Però, no obstant això, l'eix de la novel·la és «com ens construïm da-

Flavia Company, dimecres passat. / OLIM PUIG

vant de l'altre», en paraules de Company. «M'interessa la construcció de la identitat, saber qui ets. Com més expectatives volem complir, més imitem, i deixem de ser allò que realment volem ser», apunta l'autora amb referència als múltiples condicionants socials.

El llibre té 141 pàgines i

el reclami de l'editor de Proa, Josep Lluch, és que es pot llegir en dues hores. Flavia Company especifica que, d'una banda, volia escriure una novel·la d'aventures en la línia d'alguns referents com ara Conrad o Stevenson; d'altra banda, tenia un interès especial a fer una «novel·la curta», perquè «el nostre

ritme de vida ho demana», subratlla l'escriptora. Així, Company es va marcar la síntesi com a objectiu. «Penso que l'honestat en la literatura és fer allò que t'agradaria llegir», sosté.

Per la seva afició a navegar li va resultar còmode escriure sobre una aventura marítima, i l'atzar ha volgut que el llibre es publicàs a l'editorial Proa i precisament a la col·lecció A Tot Vent. Malgrat que tenia la història pensada, es va posar a escriure amb tenacitat quan va saber que el seu millor amic, al qual dedica la novel·la, estava greument malalt. «Li vaig dir que li escriuria un llibre per salvar-lo, i s'ha salvat», explica l'autora, que parla del volum amb entusiasme. «He escrit amb la il·lusió amb què llegia als quinze anys, amb una passió comparable a l'enamorament», afirma.

Flavia Company (Buenos Aires, 1963), escriptora i traductora, va debutar en català amb el llibre de contes *Viatges subterranis* (1993). Entre les seves novel·les hi ha *Llum de gel* (1996), *Ni tu, ni jo, ni ningú* (premi Documenta 1997) o *La mitad sombría* (2006). La versió en castellà de *L'illa de l'última veritat* la publicarà Lumen entre els mesos de novembre i gener de l'any que ve. També ha rebut propostes de traducció a Itàlia i als Estats Units.